

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **O. N.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. 031084/2019/KUSK/HRO,
sp. zn. 031084/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. 031084/2019/KUSK/HRO, sp. zn. 031084/2019/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 25. 1. 2019, č. j. MUKV 8308/2019, sp. zn. MUKV-S-349/OD-2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, č. j. MUKV 17684/2019 OD, sp. zn. MUKV-S-349/OD-2018, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou a doručenou soudu dne 24. 3. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 1. 2019, č. j. MUKV 8308/2019, sp. zn. MUKV-S-349/OD-2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, č. j. MUKV 17684/2019 OD, sp. zn. MUKV-S-349/OD-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným spácháním jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona, kterých se dopustil z nedbalosti jednak tím, že dne 16. 12. 2017 v 23:00 hodin na dálnici č. 08 na km 7,508, v katastru obce Postřižín, ve směru jízdy na Prahu, řídil osobní vozidlo H., registrační značky X, přičemž se nevěnoval řízení vozidla, řádně nesledoval situaci v provozu a následně přední částí svého vozidla narazil v pravém jízdním pruhu do zadní části před ním jedoucího vozidla R., registrační značky X, tedy ohrozil život, zdraví a majetek nejen svůj, ale i ostatních účastníků, čímž porušil § 4 písm. a) a b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a jednak tím, že se uvedeného jednání dopustil po předchozím požití alkoholických nápojů, což bylo doloženo protokolem o lékařském vyšetření ovlivnění alkoholem v nemocnici Na Bulovce, čímž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Současně bylo zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, neboť jeho spáchání nebylo žalobci prokázáno. Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu uložen úhrnný správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne zadržení řidičského oprávnění (16. 12. 2017) a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o jeho blanketním odvolání, aniž byl vyzván k jeho doplnění o odvolací důvody, a to navzdory tomu, že výslovně požádal o poskytnutí dodatečné lhůty. Tato skutečnost je v rozporu zejména s § 37 a § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tedy rozhodoval, aniž by znal konkrétní odvolací námitky, které žalobce hodlal uplatnit, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces.
3. V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla dříve, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci. Od vydání prvostupňového rozhodnutí dne 25. 1. 2019 do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí dne 30. 1. 2020 uplynula doba delší než jeden rok. V této souvislosti namítá žalobce nesrovnalosti při doručování napadeného rozhodnutí ze strany České pošty. Tvrdí, že se poslední den úložní doby, dne 24. 1. 2020, pokusil zásilku na poště vyzvednout, nicméně ta se v té době nacházela na jiné poště, v Rokytnici nad Jizerou, tudíž mu nebyla vydána. Převezal si ji teprve dne 30. 1.

2020. Fikci doručení, která by se vázala na dne uložení na poště dne 14. 1. 2020, není možné v tomto případě užít. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolání žalobce za blanketní nepovažoval, přičemž s hodnocením přestupkového jednání se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo, neboť podstatné je, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, nikoli kdy nabylo právní moci. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 1. 2018 od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dálničního oddělení Nová Ves, oznámení shora uvedených přestupků, z jejichž spáchání byl podezřelý žalobce v souvislosti s dopravní nehodou, která se stala dne 16. 12. 2017 v 23.00 hodin, na dálnici 08, ve směru na Prahu, v prostoru km 7,5. Součástí oznámení tvoří řada příloh, mezi nimi několik úředních záznamů o podání vysvětlení účastníků dopravní nehody, záznam o dechové zkoušce, protokol o lékařském vyšetření a související dokumentace, protokol o nehodě s dokumentací a výpisy z evidenční karty řidičů – účastníků dopravní nehody.
6. Oznámení o zahájení společného řízení o shora uvedených přestupcích a dále o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, spojené s předvoláním k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno dne 5. 4. 2018. Účasti na ústním jednání se žalobce výslovně vzdal, pročez se konalo dne 23. 4. 2018 v jeho nepřítomnosti. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2018 byl žalobce poprvé uznán vinným shora uvedenými přestupky, jakož i přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Na základě odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2018. Žalovaný se neztotožnil s tím, že bylo prokázáno rovněž naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu.
7. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení společně s výzvou žalobci k vyjádření se k věci. Žalobce reagoval žádostí o nařízení ústního jednání k provedení výslechu druhého účastníka dopravní nehody a dále námitkou podjatosti směřující jednak vůči oprávněné úřední osobě v jeho věci a dále vůči všem úředním osobám správního orgánu I. stupně včetně tajemníka a starosty města. Žádost o nařízení ústního jednání byla zamítnuta. Po provedení dokazování mimo ústní jednání bylo dne 25. 1. 2019 vydáno prvostupňové rozhodnutí. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo vydáno dne 13. 1. 2020, přičemž podle vyznačené doložky nabylo právní moci dne 30. 1. 2020.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout i

z moci úřední, soud neshledal.

9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

10. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že odpovědnost za přestupek zanikla. K zániku odpovědnosti za přestupek soud přihlíží v souladu s judikaturou i z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce vznesl. Mezi účastníky není sporné, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno, a kdy současně nabylo právní moci, přičemž oba za něj považují den 30. 1. 2020. Rozcházejí se však v názoru, zda pro zánik odpovědnosti žalobce za oba přestupky je rozhodující okamžik vydání napadeného rozhodnutí či okamžik, kdy nabylo právní moci. Soud vyšel z následující právní úpravy.
11. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
12. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba u obou přestupků, za které byl žalobce uznán vinným, 1 rok, neboť jde o přestupky, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice nedosahuje alespoň 100 000 Kč.
13. Podle § 31 odst. 1 věty první, části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
14. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje: a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
15. V případě přestupků žalobce se promlčecí doba poprvé přerušila oznámením o zahájení řízení o nich žalobci dne 5. 4. 2018. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednorozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným všemi přestupky a které bylo poté zrušeno žalovaným a věc vrácena k novému projednání. Jeho vydáním, jakož i vydáním prvostupňového rozhodnutí, se opakovaně promlčecí doba znovu přerušila. Žalovaný tedy měl pro své rozhodnutí jednorozhodnutí lhůtu, která počala běžet dne 25. 1. 2019 v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Otázkou, který okamžik je rozhodující pro zánik odpovědnosti za přestupek, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již zabýval, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že v příslušné lhůtě musí rozhodnutí nabýt právní moci (srov. závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, či ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, na které odkazuje žalobce).
16. Byť se oba citované rozsudky vztahují ještě k předchozí právní úpravě řízení o přestupcích, jsou jejich závěry plně přenositelné i do právních poměrů zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť jakkoli je užitá rozdílná formulace, na samotné základní koncepci plynutí promlčení doby a jejího uplynutí se nic nezměnilo. Jelikož napadené rozhodnutí nenabylo právní moci nejpozději dne 25. 1. 2020, ale až dne 30. 1. 2020, bylo o přestupku žalobce rozhodnuto až poté, co odpovědnost za oba přestupky zanikla. Právní názor žalovaného, že rozhodující je okamžik vydání napadeného rozhodnutí, tak jako to postačí u rozhodnutí vydaného v prvním stupni, není správný. Žalobní námitka je proto důvodná a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné. Je současně dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

17. Žalobní námitkou, zda správní orgány pochybily při nakládání s odvoláním žalobce a zda jejich postup byl souladný s procesními pravidly ovládajícími řízení o přestupku, se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o přestupku žalobce pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda při jeho projednání bylo šetřeno práva žalobce na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se zbývající žalobní námitkou zabývat, neboť ani její případná důvodnost by neměla z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017-46).
18. *Obiter dictum* povinného odůvodnění však soud považuje za potřebné pozastavit se nad okolnostmi doručování napadeného rozhodnutí žalobci, což v souvislosti s námitkou zániku odpovědnosti za přestupek žalobce rovněž namítl. Žalobce soudu předložil na podporu svých tvrzení printscreen z webových stránek České pošty, týkající se tzv. sledování zásilek, konkrétně té, která obsahovala napadené rozhodnutí. Z výpisu zásilky vyplývá, že dne 14. 1. 2020 byla zásilka na poště 41300 připravena k doručení, byl proveden pokus o doručení žalobci a téhož dne byla uložena na poště, o čemž byl žalobce informován na místě zanechaným poučením. To je v souladu i s údaji na doručence, která je založena ve správním spisu. Dále je ve výpisu zásilky uvedeno, že dne 21. 1. 2020 byla doslána na jinou adresu, konkrétně na poštu Rokytnice nad Jizerou. Tuto skutečnost žalobce označuje jako chybu pošty, nicméně v rozporu s listinou, kterou soud sám předložil a z níž neplyne, že by se jednalo o svévolný úkon pošty. Podstatným výsledkem předmětné operace bylo, že zásilka se skutečně poslední den lhůty právě v důsledku doslání na jiné místo nenacházela na poště příslušné podle žalobcova bydliště. Otázkou však zůstává, kdo způsobil, že se zásilka ocitla na poště v Rokytnici nad Jizerou, tedy na jiné poště, v poslední den lhůty, kterým by nastala fikce doručení napadeného rozhodnutí a které by téhož dne nabylo právní moci, tedy ještě než odpovědnost žalobce za přestupek zanikla. Soud se touto skutečností dále nezabýval, neboť žalovaný se k těmto okolnostem nijak nevyjádřil, přičemž za den doručení napadeného rozhodnutí žalobci považoval den 30. 1. 2020. Soud tyto okolnosti zmiňuje proto, že se s praktikami, v nichž ve „vedlejší roli“ vystupuje Česká pošta jako doručující orgán, ve věcech žalobců zastoupených stejným advokátem nesetkává poprvé. Ve svém nedávném rozsudku ze dne 10. 3. 2021, č. j. 44 A 5/2020-27, se soud rovněž zabýval nesrovnalostmi při doručování podání a podobnou situaci řešil i Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 2 As 30/2019-40. Podobné praktiky totiž ve vztahu k jiným subjektům zdejší soud i Nejvyšší správní soud opakovaně hodnotí jako procesní obstrukci, která může v konkrétním případě představovat i zneužití práva, kterému soudní ochrana nenáleží.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za

následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 57/2004-39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupek nemělo být vydáno, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako druhé *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

20. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně